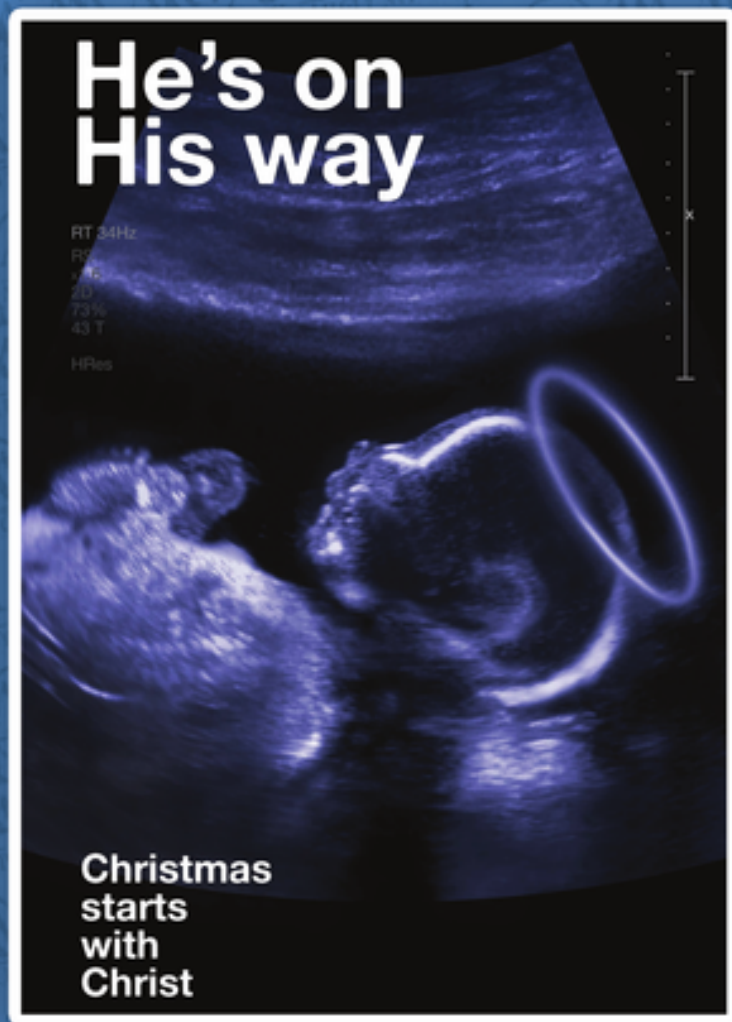

PIÁR FUTÁR

ARANY, TÖMJÉN, INSTA

Egészséges nyugtalanság jellemzi a magyar piarista diákokat

Magyarországi vizitációja során Szegedre is ellátogatott a piarista rend generálisa, Pedro Aguado atya. S ha már itt járt, válaszolt néhány kérdésünkre.

Milyennek látta a magyarországi piarista iskolákat? Melyek a legfőbb erősségeik?

Jó volt meglátogatni a magyar piarista iskolákat, találkozni a diákokkal, a nevelőkkel, a piarista szerzetesekkel és a szülőkkel. Életteli iskolákat, érdeklődő diákokat, elkötelezett nevelőket láttam. Mindig van hova fejlődni, de szeretem kiemelni az erősségeket. Különösen hármat emelnék ki ezek közül.

Az első, hogy a magyarországi piarista iskolák nyitottak a világra, és nem a korlátaikra összpontosítanak. Elősegítik és kísérik a hit folyamatait (példa erre a Kalazanciusi Mozgalom), keresik a kapcsolatot más iskolákkal, sokat tesznek a tanáraik képzéséért.

A második, hogy azok a diákok, akiket megismerem, szeretnek meghallgatni, párbeszédet folytatni, javaslatokat megfogalmazni, és így tovább. Ezekre a diákokra jellemző az egészséges nyugtalanság, és teli vannak dinamizmussal. És ez engem nagy örömmel tölt el.

A harmadik az, hogy olyan iskolák ezek, ahol Kalazanci Szent József elégedett lenne. Azt láttam: a diákok úgy érzik, hogy a tanárok ismerik és partner-

ként kezelik őket. És ez nagyon nagy érték a magyar piarista iskolákban.

Miben kellene fejlődnünk nekünk, magyar piarista pedagógusoknak?

Kétségtelen tény: ahhoz, hogy jó nevelők legyünk, folyamatosan képeznünk kell magunkat, és törekednünk kell a növekedésre. A kérdésedre olyan példát szeretnék hozni, amely minden piarista nevelő számára alapvető, és szerintem ez alól a magyarok sem kivételek: fontos, hogy a nevelés iránt érzett szenvedélyt ápoljuk magunkban, hogy növekedjünk a piarista tervben (proyecto escolapio), és hogy azonosulni tudjunk vele. Csatatban kell dolgoznunk, és soha ne feledjük, hogy munkánk középpontjában a diákok állnak!

Melyek a legfőbb XXI. századi kihívások, amelyekre a piarista iskoláknak válaszolniuk kell?

A világ nagyon változatos, és minden országban mások és mások a körülmények. Mindazonáltal úgy látom, hogy vannak olyan kihívások, amelyekkel minden piarista iskolának szembesülnie kell. Csak három példát hozok ismét.

A tantermeinkben ülő valódi diákok szükségleteire megtalálni a választ. Ezért alapvetően fontos, hogy megismerjük őket, és hogy bennük növekedjünk.

Dolgozni azon, hogy iskoláink valóban integrált nevelést kínáljanak: olyat, amely a diákok minden dimenzióját lefedi, ugyanakkor az evangélium értékeire összpontosít.

A pedagógiai javaslatunkban szereplő, a társadalom átalakítására vonatkozó cél eléréséhez szükséges képességeink lehető leghatékonyabb fejlesztése. Ne feledjük: Kalazancius a világ megváltoztatására hozta létre az iskoláját.

Milyen egy jó piarista a XXI. században? Nem kizárólag a szerzetesekre gondolok itt, hanem a megosztott küldetésben résztvevőkre.

Jó piarista az, aki Kalazancius útmutatása szerint él. És a jó piarista nevelő, aki megosztja a küldetést. Az, aki igyekszik a saját hivatását Kalazancius útmutatá-

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2/4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Juszttinné Nedeľkovic Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Berta Petra, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Finsztál Zsófi, Ivánkovits Marcell, Juhász Ágnes, Juhos Lili, Kovács Rebeka, Köröendi Zoltán, Magyar Mihály, Maróti Dorka, Mátó Viktória, Muhari Márton Manó, Sári Bertalan és Venk Dániel – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroška – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

sa szerint megélni. És ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy szeretnénk magunkból a lehető legjobbat kihozni azokért a diákokért, akiket Isten az utunkba helyez, és olyan módon élni és dolgozni, hogy a fiatalok tudjanak növekedni abban, amit tőlünk hallanak. A fiataloknak szüksége van olyan tanúkra, akik segítségével vagy velük együtt növekedni lehet.

Tőlünk is megkérdezzük majd a Piarista Pedagógiai Napokon, így mi is megkérdezzük Öntől: milyen lesz a nevelés-oktatás 150 év múlva? Lesznek-e még iskolák?

Nem tudom, milyen lesz a nevelés-oktatás 150 év múlva. Az biztos, hogy sok új dolog születik majd. Biztos vagyok abban, hogy iskolák lesznek. Iskolákon itt azt a tért értem, ahol a gyermek és a fiatal integrált módon növekedni tud, hogy megtalálja helyét a társadalomban, hogy megértse, és végső soron átalakítsa azt.

Amiben teljesen biztos vagyok, az az, hogy lesznek tanárok és diákok. És abban is, hogy a diákoknak rengeteg kérdésük lesz, és hogy a nevelők előtt hatalmas kihívások állnak majd. A jövőre vonatkozó kérdésed eszembe juttat valamit, amit pedagógiai tanulmányaim alatt hallottam: ha egy tanárt fel tud váltani egy robot, akkor az a tanár meg is érdemli, hogy felváltsák.

Végül köszönetet szeretnék mondani mindenért, amit a diákok javára tesztetek itt Szegeden. Isten áldjon benneteket!

Készítették: a Piár Futár szerkesztői

Fordította: Posztós Ildikó Piroska

Az iskola csak a negyedik a sorban

Az október végi Szülők Iskolája a generális atyával való találkozással kezdődött. Arról beszélt a megjelent szülőknek, milyen fontos, hogy itt vannak, és érdekli őket a gyermekük oktatása.

Pedro Aguado elmondta, hogy a jelenlegi felmérések szerint a kamaszkorban a következő sorrendben befolyásolja a gyermekeket a környezetük: első a család, második a baráti társaság, harmadik a média és negyedik az iskola. Beszélt természetesen a szülői szerep fontosságáról is a piarista iskolában, a közös nevelésről. A szülők kérdéseket tehettek fel neki.

Aztán Barkos Bea tanárnő tartott előadást a jobb agyféltekés tevékenységek szerepéről a gyermek fejlődésében, tanulásában. Igazi interaktív alkalom volt. Gyurmáztunk, rajzoltunk, többen feleltek a táblánál...

Bea mondanivalója nagyon szépen összefonódott a generálisunk szülőknek szóló üzenetével. Az előadás sarkalatos pontja volt annak felvetése, hogyan könnyítheti meg a művészeti tevékenység az információk hosszabb távú tárolódását, és ebben a folyamatban hol lendítheti tovább a gyereket a szülő. Szó szót követett, és egy szülői hozzászólásnak köszönhetően megjelent a beszélgetésben a „pedagógus dolga” vonal. Ekkor egy apuka felemelte a kezét és így szólt: „A generális nem ezt mondta! A generális azt mondta, első a család!”

Nagyon szép vitafolyamattal zárult az este, melyben szó esett az oktatási rendszer adta nehézségekről, túlterheltségről, nevelésről, a család és az iskola feladatelosztásáról. Itt is szeretném elismerésemet kifejezni Bea felé, aki oly ügyesen teremtett kapcsolatot a szülőkkel, és aztán kapitányi tehetséggel kormányozta őket a számukra (és számunkra is) fontos témákban.

Nem voltunk sokan. És a kevesebb valahogy sokkal lett, amikor azt tapasztaltuk, hogy ebben a létszámban a szülők milyen nagy érzelmi bevonódással nyilatkoznak meg.

Javora Kitty

Egy kis bolognai (is)

Vitorlát bonts, horgonyt fel, csekkolj be, és teljes gözzel előre! A cél Itália! Pontosabban szőlva Bologna, hiszen az őszi szünetben szabadon eresztett kalandvágyunk ide vezetett minket, a tizenegybé megannyi (szám szerint húsz) nebulóját.

Igazából a fent említett Bologna csak az út egynegyedét tette ki, hiszen ezen kívül jártunk még Ravennában, Riminiben és San Marinoban is. Láttuk a fenséges Neptunusz-szökőkutat egy kevésbé fenséges szögéből (aki ott volt, érti...), átbálgattunk a bájos, boltíves bolognai bazárokon, és annyi templomot láttunk (egy helyen hét volt!), hogy mindahányunknak juthatott volna egy. Kimondottan elegáns szállásunkat Riminiben foglaltuk el, kemény két percre a tengerparttól, így hát mondani sem kell, hogy voltak, akik engedtek a kísértésnek: azaz a napsütésnek és a még 20 fokal tengernek.

San Marino a személyes kedvencem, egészen biztosan hosszú távú emlék marad. Káprázatos fehér épületeivel, dőbenetes kilátással, és a jópofa magyarul beszélő bácsival csalogat vissza karjai közé. Egészen biztos, hogy fogok még arra járni, és buzdítok mindenki mást is ugyanerre.

Bár a harmadik napra már nem voltunk teljesen topon (hála a sok ingernek, információnak és gyaloglásnak), az osztály törtetlenül is törött lelkesedéssel rohamozta meg a két utolsó várost. Ravennában mozaikok sokaságát láttuk, és bekukkantottunk Dante sírhelyébe is (ezzel kipipálva az irodalmas élményt a szünetre). Rimini pedig, nos, mit nem lehet szeretni egy tengerparti városban? Szívtuk magunkba az élményeket, hiszen éreztük, hogy nyakunkon a vég.

És a vég el is jött, a negyedik nap fogtuk magunkat, és habballagtuk, repültünk, gurultunk. Egy újabb túrán vagyunk túl, így hát újfent köszönöm Dékány tanár úrnak a pompás szervezést, és Papp tanár úrnak a pompás kíséretet!

Ivánkovits Marcell, 11. B

„Ich bin ein Berliner“

A 12. B néhány tagja az őszi szünetben látogatást tett német barátaiknál. Osztályfőnökünk, Nagy Mariann tanárnő vezetésével és Dobayné tanárnő tolmácsolásával ellátogattunk a német fővárosba, Berlinbe.

A kirándulásunk első napját az antifasiszta védőfalnál kezdtük, amit a legtöbben csak berlini falként ismernek. Megnéztük a fal történetét bemutató múzeumot, és magát az építményt, ami nemcsak történelmi örökségként közelíthető meg, hanem művészeti alkotásként is (aki nem tudná, rengeteg gyönyörű graffiti van rajta).

Ezután a tévétoronyhoz mentünk, ahol ugyan rengeteget kellett várnunk, de a kilátás mindent megért. Jó piarista diákként a következő állomásunk a berlini dóm volt, ami bár nem ér fel szeretett sulis templomunkhoz, de belülről egészen szép volt.

Barangolásunkat a városban a Brandenburgi kapunál fejeztük be, ahol

finom helyi virslis különlegességgel (Bratwurst) koronáztuk meg a napunkat.

A második délelőttünket Madame Tussauds-nál kezdtük, ahol a politikusoktól egészen a Star Warsig minden viaszhirességet megismerhettünk, és mindenféle vicces fotót készítettünk. Ezután megnéztük a Reichstagot, vagyis a parlamentet – ugyancsak kívülről, mert nem sikerült a belsejébe jegyet szereznünk.

A napunk fénypontja az állatkert volt, ahol végre tanármentesen bolyonghattunk egy keveset. Láttunk pandát meg jegesmedvét, még mielőtt kihalnak a bolygóról. Sajnos, az eső eláztatta a kastélyozási terveinket, így vissza kellett mennünk a szállásra. Másnap korán indultunk haza.

Bár rövid időnk volt erre a hatalmas városra, mégis sikerült egy jó hangulatú, tartalmas és érdekes kirándulást összehoznunk. Zárásként csak azt tudom mondani, hogy életem során mindenképpen látogassatok el Berlinbe!

Berta Petra, 12.B

Garabonciás túra Erdélyben

Október 5-én immár 15. alkalommal szerveztük meg a Garabonciás túrát. A tizenegyedikes földrajz illetve történelem fakultációsok, valamint a tizedikes emelt történelemesek ellátogathattak a Néra-szurdok-Beuşniţa Nemzeti Parkba (Bánság, Aninani-hegység).

A túra során gyönyörű helyeket ismertünk meg: Bég völgye, Beusnica vízesés, Néra völgye. Engem az őszi erdő azonnal elvarázsol.

Reggel nagyon korán, fél hatkor indultunk, s utunk első állomásaként Aradon pihentünk meg, megemlékeztünk a 13 vértanúról a közelgő gyásznapi alkalmából. Kora reggel volt,

az idő hűvös, nyirkos. Csak a mi csapatunk állt a téren, sehol egy ember az utcákon.

Másodjára már egy 18. századi katonai híd (Oravicabánya) mellett álltunk meg. A gyalogtúra kezdetén (Bég-híd) csendes őszi ösvény vezetett célunk felé. Az út egy szakaszon szakadék mellett haladt; szokás mondani: minden rosszban van valami jó, ugyanis így be lehetett látni a hegyláncot. A Néra csordogált alattunk. Áthaladtunk egy igen instabil fahídon, de nekem pont azért tetszett, mert ilyen elhagyatott és nyugodt helyen ritkán fordulok meg.

Később lágyan csordogáló vízesés mellett vitt utunk, majd mikor egy kisebb sziklán átjutottunk, elénk tárult a csodálatos látvány. A víz csak úgy zúdult le a sziklák oldalán, miközben mi egy kis mederben álltunk. Lélegzetelállító volt. Betekintettünk a Bég-szeme tóba. Itt körülnéztünk egy kicsit, majd kis tanakodás után megindultunk az erdőben. Ekkor még nem tudtuk, hogy egy újabb (Beusnica) vízesés felé vettük az irányt, amiről utólag kiderült: kiszáradt. Az alakja így egy medvéhez hasonlított. Egy helyi pisztrángosnál ebédeltünk, és innen indultunk haza (kilenc diák, három tanár).

Azt gondolom, megérte a kirándulás, ugyanis a környék tényleg gyönyörű volt, ajánlom mindenkinek; én sokat tanultam a környékről.

Juhos Lili, 10. B

A legendás ötnapos

Tőzsér Pál tanár úr kezei alatt sok osztály fordult meg Szege- den. Néhány év, rengeteg gyerek, töméntelen mennyiségű sztori, de egy valami közös bennünk: Osztályfőnökünk jól bevált ötnapos erdélyi túrája.

Azóta hallgattuk évről évre a nagy kirándulás ötletét, ami- óta tanár úr osztálya lettünk. Kilencedikben még nagyon messzinek tűnt az esemény, (érdemes megjegyezni, hogy egy évet csúszott is,) de tizenkettedikre csak megéltük ezt a kiruccanást. Tudniillik Tőzsér Pál minden osztályát elviszi az utolsó előtti évben egy hosszabb tanulmányi kirándulás- ra Ady Endre, Tamási Áron, Dsida Jenő, Áprily Lajos vagy ha jobban tetszik Wass Albert szülőföldjére. Elmondása szerint mindig ezt élvezik legjobban a gyerekek. Azt gondolom, mi sem lógtunk ki a sorból, hisz még alig telt el néhány hónap, már most örömmel gondolunk vissza rá.

Szeptember 18-án, egy szerdai napon léptük át a határt, vissza azonban csak vasárnap jöttünk. Napjaink jelentős ré- szét töltöttük üléshez kötve, ezért ezekre az órákra kiselő- adást kellett készítenünk az érintett útvonalhoz kapcsolódó helyszínekről, személyekről, építményekről, melyeket egy- másnak olvastunk a mikrofonba.

Első napunkra egy laza felfutást terveztünk a Székelyköre, de a szállásunkon (Gyopár Panzió) dolgozó néni ezt megtil- totta, hisz ebben az évben több HALÁLOS ESET történt, és mivel a nap is sebesen igyekezett nyugovóra térni, nem is volt kérdés, hogy a program elúszott... (Másnap reggelig.)

A szállásunk nagyon jó volt, a lányok megkapták a faházat, a fiúk pedig a kinti szobákban töltötték az estét, ahol a hideg megakadályozta, hogy túl sokat aludjanak.

Másnap reggel mentünk megmászni A kavicsot. Néhá- nyan az elején visszafordultak, és Posztós Ildikó tanárnővel vártak a többiekre. A bátrabbaknak leírhatatlan élmény volt izzadság literjeit termelve, saját tüdőiktől fulladozva 1129 méter magasra felvergődni, hogy ott állhassanak a világ te- tején, majd lemászhatnak róla. Osztályfőnökünk fiatalokat megszégyenítő módon száguldott felfelé, és az elsőekkel be- várta a végét.

Amit még nem sikerült megfejtenem, az annak a rejtélye, hogy Tőzsér tanár úr mindig túlvállalja-e magát a tervezés- sel, vagy a mi helyzetváltoztató mozgásunk túl nyugdíjas, mert eddig minden kirándulásunk alkalmával több prog- ramot ki kellett hagynunk. Ezért is vagyok bajban a többi helyszín felidézésével, így ha nem bánják a kedves olvasók, innentől összegzem az utolsó közös utunkat. Megnéztük magunkat a tavakban (Gyilkos-tó, Medve-tó), kerültünk szűkös szitukba (Békás-szoros, Révi-szoros), kiszáradtunk a parajdi sóvidéken, megkóstoltuk a borvizet, aludtunk torna- teremben és jókat ettünk.

Élménydús utolsó túrát pakoltunk emlékeink polcára, va- lóban összekovácsolta a csapatot, és felemelő volt tapaszt- talni, hogy Tőzsér Pál teljes mértékben megbízott bennünk!

Mátó Viktória, 12. A

ZSOVA TAMÁS: „ÉN KARÁCSONYRA EGY SÁRGA PÓLÓT KÉREK, AMIN KALAZANCI SZENT JÓZSEF ARCA LÁTHATÓ, MIVEL EMLÉKSZEM, HOGY A SÁRGA NAPON NEM VOLT SEMMI, AMIT FELVEHETNÉK. LEGKÖZELEBB NEM AKAROK ÍGY JÁRNI ÉS RENDEZŐNEK ÖLTÖZNI, MINT DÉKÁNY TANÁR ÚR.”

A tökéletlen környezetvédő mindennapi örömei

Amikor elkezdtem figyelni a zero-waste/low-waste fogalomra, az életemet teljesen fel akartam forgatni ezen alapelv jegyében: a saját készítésű kozmetikumoktól a vászontáska varrásáig és a 0%-os műanyagfelhasználásig mindent azonnal el akartam kezdeni.

Hihetetlen rossz érzés volt, amikor a tervem ellenére nem tehettem mást, mint megvásárolni a műanyag csomagolású vagy a külföldről behozott termékeket. Úgy éreztem, hogy megbukom, és „gyilkolom” a Földet.

De ilyenkor kell észhez téríteni magad, és rájönni, hogy mivel ember vagy, nem tudsz mindent tökéletesen csinálni, főleg a környezetvédelmet. Alapvető nehézséget jelent az a nyomás, amelyet a fogyasztói társadalom fejt ki ránk. Mindehől reklámokkal találkozunk, és mivel az ember természettől fogva gyűjtöget, biztos, hogy lesz valami, ami nem környezetbarát, de mégis azt érezzük, hogy szükségünk van rá.

Rengeteg egyéb tényező befolyásolhatja a vásárlási szokásainkat és azt, hogy mennyire leszünk képesek lecsökkenteni az ökológiai lábnyomunkat. Az egyik az anyagi háttér, mert sajnos sok család nem engedheti meg magának a zero-waste életmódot. A másik a családalapítás, hiszen egy kisbabának akkor is lesz nem környezetbarát „kelléke”, ha a legtöbb dolgot már kicseréltük újrahasználatra. A harmadik gátló tényezőt a szokások jelentik, főleg a szüleid régi berögződései, amelyeket könnyen és kényelmesen átveszel.

De mindezek felett a legfontosabb a hozzáállás! Erről érdemes beszélni egy kicsit, hiszen alapvetően ez határozza meg az egész mozgalmat. Lehet valakinek atomgazdag családja, ha nincs meg a motiváció és az elhivatottság a „rendszerváltással” kapcsolatban.

Ha ezt átgondoljuk, észrevehetjük, mennyivel többet ér egy olyan család intézkedése, amelyik nem csinál mindent 100%-os tökéletességgel, mint egy olyané, aki abszolút semmit nem tesz a Föld védelmének érdekében. Fontos tehát lehiggadnunk, amikor elkezdjük az önostorozást, hiszen mi legalább foglalkozunk a problémával, ami jó kiindulási pont.

Személyes tapasztalat alapján elmondhatom, hogy nem könnyű ebben a materialista világban felelős embernek maradni a klímaváltozás kellős közepén... Ezért nézzünk néhány konkrét nehézséget, amivel nap mint nap szembesülünk:

- Ügyesen otthon hagyom a vászontáskáimat
- A barátaim a műanyagcsomagolású rágót veszik meg, mert az olcsóbb
- A nasit sem adják papírzacskóban...
- A felvágottakat és a húsokat nem adják ki az általam hozott dobozban, tehát csak az egyszer használatos tárolóban/zacskóban tudjuk megvenni

- Ha magamra merném kenni azokat a DIY kencéket, amikhez a receptet az internet legmélyebb bugyraiban találtam, leégne a képem, viszont az üvegcsomagolású 100%-osan természetes krémek kéthavi zsebpénzembe kerülnek... Tehát marad a megszokott drogériás-műanyagos kiszereles (de azért ebből is olyan, aminek a tumba legalább újrahasznosítható)...
- A szelektív hulladék-gyűjtéssel kapcsolatban nincsenek konkrétumok (hány literes lehet a szemetesszák stb.), ráadásul csak kéthetente viszik el
- Nincsenek szelektív kukák a parkokban, így az is ömlesztve kerül a szeméttelrepre
- Nincs azonnali anyagi keretünk lebomló telefontokra, gitárra és még rengeteg egyéb dologra
- A késztermékek többsége megint csak műanyagba van csomagolva (pl. rizs, sajtok stb.)

Szóval egyértelműen vannak mindennapi kellemetlenségek, de ezek mellett rengeteg dolgot jobban csinálunk, mint régebben:

- Lekapcsolom mindenhol a lámpát
- Kihúzó a konnektorból azokat az elektromos készülékeket, amelyeket nem használok
- Ha nem felejttem el, akkor vászontáskákat használok
- Mindig a számomra elérhető, legkörnyezetkímélőbb opciót választom
- Lényegesen kevesebbet vásárolok új ruhákat
- Amiket már nem használok, azokat eladom/elcserélem
- Próbálok többet piacon vásárolni, és figyelni, hogy amit veszek, az magyar termék legyen
- Gyűjtöm az üres/ félig üresen hagyott papírlapokat, hogy később azokra jegyzetelhessek
- Elzárom a csapot
- Szinte mindig magamnak csomagolom a tízórait
- Magammal hordom az evőeszköz-készletemet
- Környezetkímélő tisztítószerrel takarítok

Sokszor hajlamosak vagyunk arra, hogy csak a negatív és a rosszul sikerült dolgokat lássuk meg, de hé! Legyél büszke magadra azért, hogy részt veszel a harcban! Ha reménytelennek látod a dolgokat, csak emlékezz, hogy egyre többen lépnek be a mozgalmamba, így egyre több esélyünk van!

Maróti Dodó, 10. A

Az életemben nincsen B-terv

Szilágyi Benjamin a 10.C osztály tanulója és a PICK Szeged kézilabdacsapat fiatal játékosa, aki nyáron a Lengyelországban rendezett strandkézilabda Európa bajnokságon a magyar válogatott tagjaként második helyezést ért el. Sportról és tanulásról beszélgettünk vele.

Először is gratulálok az Európa bajnoki ezüstéremhez! Hogyan élted meg a sikert, milyen érzés volt szerepelni nemzetközi porondon?

Megtiszteltetés volt szerepelni az EB-n. Nem gondoltam volna, hogy eljutok idáig. Utolsó héten derült ki, hogy ki utazik. Sajnos a második helyen végeztünk, és a végén hagytuk, hogy a bírók túlságosan beleszóljanak a meccsbe. De ahogyan az edző mondta, számára mi vagyunk a győztesek!

Gondolom, rengeteget edzel. Hogyan tudod ezt összeegyeztetni a tanulással?

Nehezen, de mindent meg lehet oldani jó időbeosztással, így hát igyekszem minél jobban odafigyelni erre is.

Miért pont a piarista gimnáziumot választottad?

A sport és a sok edzés miatt választottam, ez volt a legjobb opció. Itt lehetőség van a sport és a tanulás összeegyeztetésére.

Melyek a hosszútávú céljaid a sporttal?

Strandkézilabdában a felnőtt válogatott tagja lenni, a teremkézilabdában a Bajnokok Ligájában játszani.

Miben különbözik a klasszikus és a strandkézilabda? Melyiket szereted jobban?

Strandkéziben sokkal rövidebb egy félidő, a légidobás és a 360 fokos fordulás 2 gólt ér, és nincs test-test elleni kontakt. Mindkettőt nagyon szeretem, de eddig homokon eredményesebb voltam.

Hogyan kerültél a PICK Szegedbe?

Apukám is kézilabdázott a Veszprém utánpotlásaként, majd Szolnokon folytatta. A 2012-es olimpiát együtt néztük, és akkor tetszett meg a sportág. Másnap lenéztem az edzésre. Akkor kezdődött minden.

Van-e B terved a sportolás mellett? Milyen irányba mész továbbtanulni?

Az életemben nincsen B terv. Sportmenedzser, majd edző szeretnék lenni utána.

Készítette: Sári Bertalan, 12. A

NAGY MARIANN: „ANNYI NYUGODT IDŐT SZERETNÉK, HOGY A POLCOMON LÉVŐ SZÁMOS KÖNYV KÖZÜL EL TUDJAK OLVASNI LEGALÁBB EGYET!”

Heti hétszer edzek

Énekes, atléta és piarista diák. Hallai Dorotival, a 9. C osztály tanulóival beszélgettünk, aki életének egy jelentős részét az iskola falai között tölti, hiszen szellemén kívül itt edzi testét és hangját is.

Hogyan egyezteted össze az iskolát, az atlétikát és az éneklést?

A keddi napom a nehéz, mert akkor rögtön iskola után énekórára van, aztán pedig atlétikaedzésre megyek.

Heti hány edzésed és énekórád van?

Heti hétszer edzek, szombaton és vasárnap is, de vasárnap csak magamtól szoktam. Énekeket heti egyszer van, keddenként.

Hogyan kezdted az énekléssel foglalkozni?

Már kiskoromban elkezdett érdekelni az éneklés, énektagozatos általános iskolába jártam, de ott csak kórusban szerepeltem. Olyan gimnáziumba szerettem volna jelentkezni, ahol egyszerre a sporttal és a hanggal is tudok foglalkozni.

Melyek azok az eredmények, amelyekre nagyon büszke vagy?

A IX. Kádár Ferenc Országos Népzene és Néptánc Versenyen arany minősítést kaptam.

És az atlétizálás mikor kapott helyet az életedben?

Amikor az öcsém kisebb volt, elkezdtek futni anyukámmal. Egy idő után nekem is megtetszett, és anyukám elvitt egy egyesülethez, ahol 3 évet töltöttem. Most pedig itt az iskolában üzemeltetjük ezt a sportot.

Miért gondoltad, hogy ez lesz számodra a megfelelő iskola?

Nagyon tetszett, hogy egyszerre járhatok sportosztályba, és énekelhetek is az iskolán belül. Így mindkettőre nagy hangsúlyt tudok fektetni.

Készítette: Finsztál Zsófi, 12. A

Teremfociban harmadikok lettünk

November 21-én a Futsal Városi Diákolimpián iskolánk csapata egy vereség mellett két döntetlent ért el, így a harmadik helyen végzett csoportjában.

Csapattagok:

Ruzsáli Dénes 10/A
Bogdán Bence 10/C
Gulyás Bence 10/C
Markovics Levente 10/C
Lehocki Dávid 11/A
Óvári Ambrus 11/A
Rácz Gellért 11/A
Bazán Botond 11/B
Repák Dávid 11/B
Nagy Norbert 11/C

Kegyes hazugságból született a Zebra Zone

Egészen biztosan vannak közületek, akik már hallottak a Zebra Zone-ról. A zenekar – bár egyelőre szűk rajongói táborral rendelkezik – sokak véleménye szerint fényes jövő elé néz. Tagjai Cserháti Veronika, Flosznik Dénes, Döbör András, Sággy Szabolcs és Ishák Márk. Velük beszélgettem röviden a banda múltjáról, jelenéről és jövőjéről.

Nos, először is egy valakitől kérném, hogy mutassa be pár mondatban az együttest. Milyen zenét játszatok, honnan jött az ihlet?

Dénes: A frontember... (Verára mutat)

Vera (a frontember): Nem vagyok frontember! A zenekarunk egész teljességében június elején jött össze. Úgy kezdődött, hogy találkoztam Dénessel a PiKán (a Karolina és a Piár közös diákönkormányzati összejövele), beszélgettünk, és kiderült, hogy nagyon hasonlít a zenei ízlésünk, és ő is gondolkodott már közös zenélésen. Megbeszéltük, hogy kipróbáljuk. Dénes el is hívott, hogy énekeljünk, gitározgassunk, és úgy volt, hogy csak mi ketten leszünk. Erre bementem a terembe, ott volt a gitár-tanár és Szabi. Nekem szegezték a kérdést, hogy „akkor te most benne lennél az előadásban?” Ekkor ránéztem Dénesre, és... csúnyát gondoltam. Mindenesetre beleegyeztem.

Dénes: Úgy volt, hogy amikor Verával megbeszéltük ezt a zenélést, pont akkor dolgoztunk Szabival a *Here comes the sun* című dalban, és nem volt énekesünk, vagyis hát én énekeltem volna, csak az úgy nem lett volna túl jó. (Halk nevetés) Ezért elhívtam Verát egy próbára, ami végül egy gitárra volt. Tehát föllenttem egy kicsit...

Vera: Igen. És ezután volt még pár próba, majd előadtunk az udvari zenebonán májusban, és ott találkoztunk Márkkal és Andrisal. Velük akkoriban ismerkedtem meg.

Így lényegében az udvari zenebona és Dénes „hazugsága” adta meg a kezdő lökést. Stílusunkat tekintve leginkább indie pop, indie rock irányba hajlunk, bár még kísérletezünk, bontogatjuk a szárnyainkat.

Honnan ered a zenekar neve?

Dénes: Egyik este nem tudtam aludni, mert kerestem a megfelelő nevet. Végül eszembe jutott valami, de nem írtam fel. Másnap csak az maradt meg, hogy ZOE volt a rövidítése. A következő próbán előkerült a név kérdése, megemlésttem a ZOE-t, illetve annyi jutott eszembe, hogy a „Z” zone-t jelent. Hülyéskedtünk vele kicsit, szóba jött a Zoo Zone, majd Andris egyszer csak bekiabált, hogy „Legyünk akkor Zebra Zone!”

Vera: És ekkor összepillantottuk. Rossz ötlet volt, de azért nem is annyira...

Dénes: Az elején úgy voltunk vele, hogy nem ez lesz, de annyit poénkodtunk vele azon a próbán, hogy csak megragadt.

Volt már négy fellépésetek. Hogyan tudnátok értékelni őket?

Andris: Igazából a Zebra Zone-nal hivatalosan csak két fellépésünk volt. Két esetben csak hárman léptünk fel két gitárral és az énekkel egy nyári táborban egészen kis gyerekeknek. Ott még csak cover számokat adtunk elő. Mindenesetre nagyon megtetszettünk a cégnek, aki felbérelt minket. Utána viszont 2019. augusztus 27-én adtunk először koncertet mind az öten a csodálatos Jugyu Klubban. Az első showra nagyjából hetvenen jöttek el, és kilenc számot játszottunk, ebből hatot mi írtunk, egyet pedig improvizáltam. A második előadásra október 24-én került sor, a pozitív visszajelzésnek hála. Itt 12 szám volt, ebből 9 eredeti, és nagyjából kilencvenen voltak.

Vera: Innen is szeretnénk megköszönni mindenkinek a visszajelzést és a támogatást!

Volt egy észrevételem a legutóbbi fellépéseken. Andris és Dénes gyanúsan sokat nézték a plafon körüli részt.

Vera: (ironikusan) Mi?! Áh!

Dénes: Igazából ez bandatitok...

Andris: Én szívesen nyilatkozom róla, hisz illet minden banda csinál. A plafonon és a dob előtt is egy számlista volt, illetve a biztonság kedvéért a cover számok akkordjai.

Mik a tervek a jövőre nézve?

Márk: Jövőre, azt hiszem, New Yorkot be-széltük meg. Na meg Dubait!

Andris: Hódmezővásárhely...

Dénes: Afganisztán és környéke.

Andris: Na jó, én mondom hasznos infót is. A tervek szerint jövő nyáron lesz lehetőségünk felvenni pár számot egy stúdióban és azt kiadni EP-ben (középlemez).

Vera: Fellépésügyileg is van egy-két terv. A pontos dátumot még nem tudjuk, de a következő koncertünk egy téli jótékony-sági koncert lesz, kivételesen nem a Jugyu Klubban. A befolyó összeget egy segély-szervezetnek fogjuk felajánlani, bár még nem döntöttük el, hogy melyiknek.

Látható, hogy kezd kialakulni egy rajongói tábor körülöttek. Hogyan élitek ezt meg? Van-e esetleg sztoritok ehhez?

Dénes: Nekem van egy. Éppen mentem haza este, és megálltam jégkását venni. Iszogattam, de mivel béna vagyok, kiöntöttem a kezemre véletlen. Ekkor jött velem szembe valaki, nagyon megnézett, majd mint kiderült, felismert, mint Zebra Zone tagot. Be is mutatkoztunk, nyújtottam a kezem, nekem viszont nem esett le, hogy pont azt a kezemet öntöttem le korábban. A kézfogás hideg és ragacsos volt, és ez kiült az arcára is. Elég kínos volt, később viszont beszélgettünk újra, és tisztáztam magamat.

A rajongókról még egy kicsit: hogyan tervezitek tartani a kapcsolatot az emberekkel?

Márk: Hát ez lenne a közösségi média. Tervben van, hogy a lehető legtöbb helyen aktívkodunk, minden nap posztolunk. Instagramunk és Facebookunk már be van járva, illetve nemrég hoztuk létre a ZebraZone Youtube csatornát is.

Vera: Szeretnénk mindenképp csinálni egy klippet is a jövőben.

Andris: Illetve a Youtube csatornára szeretnénk a koncertfelvételek mellett személyesebb videókat is kitenni. Ez alatt persze nem a „Mi van a táskában?” színvonalat értem...

Ivánkovits Marcell, 11. B

LADÁNYI ANDREA: „IDŐT! IDŐT!” *KÉTSÉGBEESZTEN NÉZ*
MÉSZÁROS NÉ SZABÓ TÜNDE: „KARÁCSONYRA ÉN CSAK IDŐT SZERETNÉK.”

A kátrányos spaklitól a remake-ig, avagy Walt Disney göröngyös útja

Beszélő állatok, színes hercegnők és indokolatlan dalra fakadás a monológok között – ez a három jelzős szerkezet tökéletesen leírja, mit művelt kedvenc kastélyos stúdióink az elmúlt 96 évben, és melyek azok a jellemzői, amelyeket nagy szerencsénkre napjainkig sem tudott elhagyni. De hogyan jutott el a semmiből ideáig?

A múlt

Walter Elias Disney nagy figura volt, már gyerekkorában csiszolgatni kezdte rajztudását annak ellenére, hogy apja a kemény fizikai munkát sokkal többre tartotta. Fiatalon megtanulta, hogy papírra érdemes rajzolni, miután rajtakapták házuk falának kidekorálásán, amiért Maggie néniétől ceruzákat, az apjától pedig tanító célzatú verést kapott.

A család csődbe ment, így Elias kénytelen volt bármiféle anyagi támogatás nélkül nekivágni a világnak. Mégsem üres kézzel érkezett Los Angeles-be, ott voltak neki a régóta eladásra váró rajzfilmjei, viszont ezek még nem hozták meg a nagy sikert.

Az 1923-as Alice in Cartoonland bevételéből nem tudta fedezni felhalmozott adósságait, így valami újjal kellett előállnia. Ötletei voltak, de bevétele továbbra sem.

Üzleti érzék híján, egy megalkotott karakter jogainak elvesztésével ült fel a hazafelé tartó vonatra, ahol kipattant fejéből az isteni szikra.

Egy rágcslót akart kidolgozni, a figurát, aki meghozza számára a nagy áttörést, az utánózatatlant, az egyetlent, akitnek a nevét még évek múltán is emlegetni fogják: Mortimer Mouse-t.

Hát igen, a felesége érezte, hogy ezzel a névvel valószínűleg sosem fog megjönni az a bizonyos nagy áttörés, szóval tulajdonképpen az ő (a nagy Ő) közbenjárásának köszönhetjük, hogy Eliasunk Mickey egeret nem Mortimernek anyakönyveztette.

Disney nem volt átlagos cégvezető, még a röpké 8 millió dolláros tartozásától sem riadt vissza. Az sem segített a munkáján, hogy rajzolói sztrájkokba kezdtek az igazságtalan fizetés miatt, majd nagy részük a háború alatt egyszerűen lelépett a hadseregbe. A filmek persze továbbra is készültek, és nagy sikereket arattak, de kénytelenek voltak bevallani, hogy nem hozták ki mindegyikből a maximumot. Maga Disney is beismerte, hogy szegény Pán Péter és kicsi Alice meséit kifejezetten nem kedvelte.

Ettől függetlenül a stúdió nagyokat kaszált, főleg miután megépült az első Disneyland, ami a cég részéről zseniális ötlet volt.

Disney halála után a bátyja vette át a céget, az ő utódai és alkalmazottai pedig azóta is gyártják nekünk az egész estés filmeket.

A jelen

Napjainkban az ismert Disney-filmek remak-jeiből, feldolgozásaiból lassan félélévente újabb és újabb jelenik meg a mozikban; elég csak említenem a nemrég befejezett Demóna: A sötétség úrnőjét, ami maga is remake-nek számít, még ha nem is a legmegszokottabb formában.

A Disney még 1994-ben elindult egy úton, amelynek számátalan miértje lehet. Az állandó éneklés, a színek, a happy end, ezek mind olyan dolgok, amelyekkel a kisfiúkat és lányokat a képernyők elé lehet ültetni. Ahogy telt az idő, úgy kezdte a stúdió bővíteni a célközönségét. Gondoljunk csak a 2009-es Fell-re. Senki sem tudná elhitetni velem, hogy a nyitójelennet kisiskolás korosztálynak szánták.

Persze az is okos húzás, hogy a rajzfilmek újraalkotásával megpróbálják visszacsalogatni a moziszékekbe a régi nézőiket. Ez teljesen korrekt, hiszen ha egy 30-40 éves szülő a Jégvárás kettőre nem is, de egy Oroszlánkirály élőszereplős filmre sokkal szívesebben vesz jegyet magának a gyerekei mellé.

Ezenkívül nem árt, ha az újabb generációk is megismerik a régi korok közkedvelt alkotásait, és valljuk be, lényegesen könnyebb rávenni őket, hogy egy hozzájuk sokkal közelebb álló változatot üljenek végig, mint egy lassan ötvenéves, kis túlzással operához hasonlítható Hófehérkét.

A Disneynek ezekből több a bevétele, mint valaha bármikor (60 milliárd dollár talán már elég, hogy minden adósságot rendezzenek), és ha akarjuk, ha nem, még érkezik nekünk a Suzie és Tekergő, a Mulan, A kis hableány, és még sok más remek film, amelyek egykor sokak gyerekkorát széppé tették.

Ám ezek mind régi, eredeti ötletek feldolgozásai, amelyekben így már nincs semmi eredeti. És mi, akik a Kacsameséken nőttünk fel, legbelül mind várjuk az olyan megismételhetetlen és kreatív alkotásokat, amelyeket egykor egy bizonyos Walter Elias Disney egy Marceline melletti kis farmon álmodott meg nekünk, édesapja hófehér házfala előtt, kezében a kátrányos spaklival.

Juhász Ágnes, 9. B

Kolisnak lenni lélekmasszázs

**Terjengtek olyan pletykák, tévhi-
tek, hogy kollégista diáknak lenni
olyan, mintha egy börtön rabja len-
nél, vagy mintha egy hegytetőn fekvő
kolostor szorgos szerzeteseként
élnél, szépen csendben.**

Megnyugtatók minden tanárt, diá-
kot, szülőt, hogy ezek csak képzelgés-
sek. Nincsenek rácsok az ablakainkon,
csak szűnyogháló, méghozzá az is itt-
ott lyukas. Nem az ajtó alatti kis résen
csúsztatják be az ehetetlen vacsorán-
kat, hanem az ebédlőben szolgálják fel,
és a fogyaszthatatlan jelzőtől messze
távol áll a minősége. Nem a világtól el-
zárva töltjük mindennapjainkat, sőt!

A kollégiumban dolgozó prefektusok
az idei tanévben igazán igyekeznek ba-
rátságosabbá, egyszerűbbé tenni a diá-

kok életét, amellett hogy megteremtik
az ideális helyet a tanuláshoz, és még
a lelkünket is gondozzák, masszírozzák.

A koliban sokszor merül fel az a kér-
dés: hogy jutok el oda? Mert egy kollé-
gista diáknak edzésre, próbára, külön-
óraira és még reggelig sorolhatnám,
mire kell járnia. Az átlag diák az aktuális
célponthoz legközelebbi megállóval
rendelkező tömegközlekedési eszkö-
zöket sorolja fel, amelyekre a kollégis-
ta diák csak húzza a száját. Mi ugyanis
csak ritkán rendelkezünk olyan csodá-
latos papírfecnikkel, mint menetjegy
vagy buszbérlet, hiszen már kedden el-
fogyott az otthonról hozott rántott hús,
és minden pénzünket korgó gyomrunk
megtöltésére költjük inkább.

Ezért szervezett a kolesz saját ma-
gának fenntartott közlekedési eszkö-
zöket. Nem buszra, nem is kocsira kell
gondolni. A kolesz saját biciklikkel
dicsekedhet, melyeket a diákok bár-

mikor használhatnak (természetesen
engedéllyel). Ezeket a kerékpárokat
adományként kaptuk, és fejlesztésre
szánt pénzből közlekedésre alkalmassá
tettük.

Ha őszintének kell lennem: kollé-
gistának lenni nem olyan nagy ször-
nyűség, nem vagyunk bezárva, bátran
élhetünk szabadságot hirdető jogaink-
kal. Ha nekem is őszintének kell len-
nem kollégiumvezetőként, prefektus-
ként: én sem látom olyan szörnyűnek a
kollégistákat, sőt...

Persze nem csak a bicajok miatt éri
meg, sok más pozitív előnye is van, ha
itt élhetsz. Ha így folytatja a haladást a
kollégium, sebességmérővel sem lehet
behatárolni, hogy épp mennyivel szá-
guld, és a határ a csillagos ég!

Kovács Rebeka 12/B
és Butty Bertold kollégiumvezető

Mit kezdjen az ember egy avatott szalaggal?

Elmenni a szalagmegáldó misére pénteken, sminkelni, fodrászkodni és kiöltözni szombaton, táncolni a meseszép ruhában, bulizni hajnalig... Mindezt egy darab kitűzőért és két felszámozott szalagért? Nem egészen!

Osztályfőnöki megbeszélésünk volt, és Tőzsér tanár úr kifejtette teóriáját a szalagavatóról (amit szerintem minden végzősnek érdemes lenne ismernie). Feltett egy kérdést: „Mit is ünneplünk a szalagavatónál?” – de választ nem várt rá. Azzal folytatta, hogy ma már más tartalmat, új nevet adnak az emberek

a jeles napoknak, például a szeretet ünnepe a karácsonyfa ünnepe lett, húsvétkor a nyúl a menő, pedig Jézus támadt fel. Azzal folytatta, hogy meg szokta látogatni az anyukáját, és egy nemrégiben nála tett vizit ébresztette rá őt valamire. Visszaindulása előtt mindig nagy készülődés kezdődik, „Édesanya” csomagol neki mindenfélét, és a kapuhoz érve percekig öleli magához, végül elköszönnek. A teória szerint a szalagavató is valami egészen hasonló készülődésről szól, miszerint ez az utolsó nagy lehetőség arra, hogy egy kicsit megszeretgessenek bennünket, végzősöket a tanárok.

A szalagavató nem csak költekezés, csillogás, vigyorgós magamutogatás

a büszke anyucinak és apucinak, nem reggelig tartó elszabadulás és nem is Facebook-képek tömkelege. Ez egy utolsó közös mérföldkő a tanár és osztálya útján, egymás bátorítása a véghajrá előtt!

Hihetetlenül emlékezetes este volt osztályunk számára, remek osztályvideóval, fergeteges táncolással. Büszkeséggel és örömmel töltött el, hogy ezen oldalukról is láthattam az évfolyam lányait és fiait! Hatalmas köszönet és tisztelet azoknak, akik elkísértek bennünket eddig, és azoknak, akik lehetővé tették az ünneplést!

Mátó Viktória, 12. A

VÁLLALD A KÖZÖSSÉGET!

Látogass el a megújult **bolt.piarista.hu** oldalra, és csatlakozz a Piarista Ajándékbolt **facebook oldalához!**

A bevetés neve: szalagavató

Hónapok sokasága után erőt, időt, energiát nem sajnálva november 16-án a bevetés este 6 órakor kezdődött.

A hideg futkosott a hátunkon, tudtuk, hogy ha ezt most elrontjuk, nem lesz második esély, nem eshet egy homokszem se a fogaskerekek közé. A három osztály felsorakozott, és várt. Mondanám, hogy feszült, néma csendben, mint a katonák, de inkább izgatottan duruzsoltunk. A fiúk mind öltönyben, tökéletesen beállított hajjal, baljukon fehér rózsával álltak. A lányok a fiúk jobbán kifogástalan sminkben, fodrászok által kreált hajremekekben, fehér esküvői ruhájukban. Ez nem az a nagy nap, amit minden lány óvodás kora óta vár, és apjuk születésük óta retteg tőle. Ez „csak” a szalagavató bál.

Ott vártunk a tesiterem előtt, a lányok rettegtek, hogy lefordulnak a lépcsőről, hogy rálépnek a ruhájuk aljára, elájulnak izgatottságukban vagy a szoros fűző miatt, a fiúk nagy átlagban higgadtak maradtak, de bennük is volt félsz. Mi van, ha elfelejtenek egy lépést keringő közben? Mi lesz, ha pont most nem tudják felemelni a lányt? Ilyesfajta aggályokkal vonultunk a táncparketre, hallgattuk meg a beszédeket, koccintottunk osztályfőnökeinkkel és minden osztálytársunkkal.

Ezután kezdődött csak igazán az érdekes rész. Szép sorban eltáncoltuk a keringőket. Készen voltunk. Amire mindenki vár, és izgul, hogy vajon milyen lesz, véget ért három perc alatt. Mikor kipirulva kivonultunk a teremből, hálát mormoltunk Istennek, hogy minden a terv szerint alakult, és beszéltünk vele, hogy vége.

Durva volt. A sok hónapon át tartó gyakorlás, ruhaválasztás, mindenfajta készülődés szinte feleslegesnek tűnt ezért a pár percért. De aztán jött a család. Körbedicsértek, hogy milyen eszméletlen szép és ügyes vagy. Természetesen azt mondják, hogy te voltál a legügyesebb a pároddal, elkészül hárommillió kép és akkor rájössz, hogy dehogy volt felesleges. Minden pillanataért megérte. Majd kicsit lelazulva, az izgalmakat kissé magad mögött hagyva leülsz, elfogyasztod a vacsit, sztorizgattok a családdal, iszogattok, és jön a következő programpont. Az osztályvideók.

Ez sokszor csak a diákoknak érdekes, a bennfentes vicceket csak mi értjük, a fotókat, amelyek az idő múlását is bemutatták, a szülők értékelik talán a legjobban. És még mindig nincs vége. Még van egy tánc. Ami igazából egy hatalmas buli. Az osztály maga választja ki, mit fog táncolni, itt már talán nem is akkora a feszültség, mint a keringőnél.

Kreatívnál kreatívabb produkciók születtek az idei évben. Egyesek Afrikába, mások latin vidékekre táncoltak, és voltak, akik osztályfőnököket vitték a parketre. Mikor már minden kötelezőt letudtunk, jöhetett a mulatás. Tanárok, diákok, szülők együtt táncoltak, ünnepelték meg ezt a mérföldkő értékű alkalmat.

Hajnali egykor a bál zárásaként összeborultak a párok, s egy szál gyertya kíséretében keringőztek. A szülők elbúcsúztak és hazaindultak, a tanárok szintúgy, a tizenegyedik évfolyam diákjai elkezdtek eltakarítani a bál maradványait. A végzősök elindultak az afterpartira.

Tudom, szinte mindenkit éget a kíváncsiság, hogy megtudja, mi is történt ott. Mondják néha: érdekesebb az after, mint a bál. De ami az afteren történt, az az afteron is marad. Ne légy csalódott, saját szalagavatód izgalmait után te is megtudhatod, milyen egy ilyen parti. Kitartás!

Kovács Rebeka, 12. B

POSZTÓS ILDIKÓ: „KARÁCSONYRA MINDIG UGYANAZT KÉREM: SZENTESTE KETTESBEN NÉZZÜK MEG A LOVE ACTUALLY CÍMŰ FILMET. EZ MÁR HAGYOMÁNY, AMIHEZ MINDKETLEN RAGASZKODUNK.”

„Az ünnep azé, aki várja”

„A zene az istenek előszobája, a lélek szava” – vallották a régi görögök. Már akkor tudták, hogy a jó zene kép-lékennyé teszi a szívünket, rendet teremt a lelkünkben, és advent idején felkészít bennünket Jézus fogadására. Megéreztetni velünk, hogy szükségünk van a zenét megelőző csendre, az elmélyülésre is.

Az idei patrocínium ünnepén gimnáziumunkban a művészeti iskola szervezte spirituális délelőtti rekordszámú jelentkező regisztrált november 22-én. Két csoportban több mint 130 diák jött el érdeklődőn a hívó szóra, hogy adventi koszorúkészítés közben alkalomhoz illő, vetítéses képanyaggal, szebbnél szebb karácsonyi énekekkel és némi történelmi áttekintéssel készüljenek lelkileg a szeretet ünnepére. Megérkezésükkor teli voltak várakozással. Közülük legtöbben megilletődve foglalták el helyeiket a díszterem vetítővászná előtt, míg mások a koszorúkészítés kellékei közül választották ki a nekik tetsző alkalmatosságokat. A kezdeti percek hangulatát egyre oldottabbá tette a köszöntő háttérzene, Gryllus Vilmos albumának népszerű dallama: *„Szálljatok le, szálljatok le karácsonyi angyalok!”*

Szalkai Sándor, az alapfokú művészeti iskola intézményegység-vezetője bevezetőjében ismertette a fiatalokkal a program menetrendjét, és bemutatta a művészeti iskola tanárait. Míg a diákok egyik része Erki Kornélia és Kuzma-Vojtovics Tímea tanárnők segítségével a koszorú összeállításához kezdett, a hallgatóságnak Fejes Zsuzsa tanárnő elevenítette fel advent történetét, visszakanyarodva egészen az 5. századig. Utalt az ókori istenekre, Zeuszra, Apollónra, Déméterre, Dionüszosra, akiket tölgyfalomb-, babér-, búzkalász-, és szőlőkoszorúval ékesítettek az antik világban.

Szavaiból a diákok megtudhatták, hogy VII. Gergely pápa rendelte el a 11. században az addigi 5 hét helyett az advent 4 hetes időszakát. Az első, méghozzá gigantikus méretű adventi koszorút 24 gyertyával 1860-ban egy hamburgi lelkész készítette. Ma már a legváltozatosabb kivitelben díszítik a családi otthonokat és az intézményeket ünnep közeledtével a szebbnél szebb koszorúk, melyeken a 4 gyertyát fokoza-

tosan, vasárnaponként gyújtják meg. A világító gyertyák számának növekedése szimbolizálja a növekvő fényt, amelyet Isten Jézusban a várakozónak ad karácsonykor. Minden gyertya egy-egy fogalmat szimbolizál: hit, remény, öröm és szeretet, melyekből a 3 lila színű mellett a harmadik, rózsaszínű gyertya utal Szűz Mária örömére, aki megszülte a Fiút.

Az adventi történethez válogatott liturgikus zeneszámok kapcsolódtak, melyek először egy középiskolás testvérpáros videófelvételén varázsolták el a figyelő diákságot. Majd walesi és német egyházi éneket tanultak meg a fiatalok közös énekléssel, zongora- és csellókísérettel. Az áhítatos részt karácsonyi, interaktív ismertető követte Csányi Ildikó tanárnő tudást firtató, derűs kérdéseivel. Itt szólaltak meg aláfestésül a legközismertebb dalok, az *„Ó, gyönyörű szép, titokzatos éj, Mennyből az angyal, Pásztorok, pásztorok”* hangszerekkel kísért motívumai. A bátrabbak tiszta éneke egyre közelebb vitte a résztvevőket a közelgő ünnep átéléséhez.

Ezt követően kiderült, hogy a fiatalok a hagyományok ismereténél sokkal jártasabbak az internet kínálta kvíz-játékokban. Baráth Réka énektanárnő felhívására egyből előkerültek a mobiltelefonjaik, és a Kahoot-kérdések megválaszolásakor pezsgés és izgalom uralkodott el a teremben. Élvezte mindenki a karácsonyhoz kapcsolódó játékot, és felszabadultan örvendeztek valamennyien. Krnács András tanár úr nem győzte a fotómasináját kattogatni!

A *„Csendes éj”* és a *„Jingle Bells”* közös éneklésekor még 1-1 doboz Mozartkugel is előkerült jutalomként a győzteseknek a pianínó mellől, melyet csak fokozni tudott a délelőtti záró műsorszáma, a Neoton Família *„Ha elmúlik karácsony”* békesége és szeretetre szólító üzenete. Muzsikált a gitár, a cselló, a zongora, énekelt a sok fiatal, elkészültek – ha nem is teljes egészében – a változatos adventi koszorúk, melyek az osztálytermeket fogják díszíteni. És elhangzott egy váratlan kérdés is elismerésül, egy aranyos leányka szájából: *„Már vége van? Jaj, de kár, még maradtunk volna!”*

F. Pálffy Zsuzsa

Milyen lesz Magyarország 2030-ban?

Pályaorientációs pályázat támogatásában közel harminc előadó fordult meg az iskolában és hozta el szakmája üzenetét.

Mit tár fel a genetika az eredetről? Az ősök hogyan élnek bennünk? Mi kell ahhoz, hogy egy biokémikus Szedged Kultúrájáért díjat kapjon? Hogyan válik feladattá a Maderspach-örökség, a család történelmi szerepe? Hogyan tervezhető Magyarország jövője 2030-ra vonatkozóan? Többek között ezekre a kérdésekre keresték a választ a panorámaórák előadói, trénerai.

Az óra kérdésre, érvélsre hívott, önismeretet fejlesztett. A PiárPálya (orientáció) a patrocínium (november 21.) egyik rendezvénye volt. 21 helyszín kínált pályaaorientációs találkozást, az összes diák érdeklődése szerint válogathatott a kínálatból. Öregdiákok, szülők, intézmények, szervezetek képviselői mutatták be életútjukat, hivatásukat (pl. közgazdász, marketinges szakember, elemző, mentőtiszt, vízmérnök, építőmérnök, vegyész, gyógyszerész, atomenergetikai szakember,

pszichológus, sportedző, környezettudomány-szakos hallgató, rendőr, katoná, valamint önkéntes, ösztöndíjas vagy színházpedagógus, író).

Végzős igényekre támaszkodott a program összeállítása. Élő szakmai értéktár (öregdiákok, szülők önkéntes bemutatkozása) kínálta tudását. Rendészeti és katonai bemutató volt az iskolában, terepgyakorlaton is voltak diákok. Városépítéset, tejgazdaság és kertészet megfigyelésében közel 50

tanuló találkozott iskolán kívüli helyszínekkel.

Ezek alapján a diákok talán elég inspirációt kaptak, hogy ők is beleszóljanak abba, milyen lesz Magyarország 2030-ban.

A program az EFOP-3.2.5-17-2017-00032 „Kompassz”-pályaaorientáció fejlesztése a Piarista Iskolákban nevű pályázat keretében valósult meg.

Károlyi Attila

Mese a szegedi diákszínpadról

Egyszer volt, most is van egy magyar-tanár, úgy hívják őt, hogy Keserű Gyuri. Szóltatták őt sokféleképpen Szeged városának legrégibb alapítású oskolájában, mondták neki, hogy papbácsi, kereszteljen meg engem, vagy azt, hogy osztályfőnök úr, tessék elnézni a késéseimet, meg kértelték bőszen, hogy tanbá, ugyan ne írja már be nekem a háziért azt az egyest, de amióta bemutatta az iskolának a Szegény Dzsoni és Árnikát, azóta mindenki csak úgy nevezi őt, hogy direktor úr.

Keserű Gyuri ugyanis olyan előadást készített Lázár Ervin meseíró művéből a messze földön híres patrocínium ünnepén, hogy gyorsan összeszaladt a Fércbúk és az Istengram népe, és nem győzték lájkolni az ő tevékenységét. Mert mit is csinált ez a derék tanár, hogy direktor úr váljék belőle?

Megkért egy pár kis és nagy diákok (Angyali Kyrát, Muhari Márton Óriást, Mégsem Olyan Kiss Botondot, Flosznik Dzsonit, Kopasz Árnika Helgát, Szép Szabó Szonját, Kisfiú Krabót Bertalant, Zseniális Zsiga Grétát és Szellemes Szendrényi Borit), hogy ugyan mennének el vele egy újragondolt mesevilágba, s ha oda megérkeztek, a mesevilággal együtt lepjék meg Kalazanci Szent József legrégibb szögedi iskoláját. S ha már meglepték, változtassák az egész iskolanépet kacává, és ha azok eléggé kihápozták magukat, változzanak ők vissza rakoncátlan diákká és akartos tanárrá. Nem is tudta az iskola népe, miért kellett aznap sárgába öltözniük, amíg hápogó szárnyassá nem varázsozóldtak mindannyian.

Nem is történt az másképp, mint ahogy azt a nagyságos direktor úr ki-gondolta. Hónapokon át készültek az előadásra, beletettek mindent, amit szerethet a diákszív, amitől nagyokat nevethet a kamasz. És közben megtörtént az első csoda. A hetedikes, kilencedikes, tizedikes és tizenegyedikes diák átváltozott színésszé, és arra az egy órára, amit a színpadon töltöttek, teljesen megszűntek tizenévesnek lenni. Bizony ők akkor másik emberré váltak, szereplőkké, és az osztálytársak tátott szájjal csodálták, fel-felhördülő kacagással fogadták, miként követel magának stadiont Östör király, és hogyan lesz az órán szaktanárikat begyűjtő diákból vastapsot érdemlő színművész.

Akkor átváltozott minden erőfeszítés sikerré, és amit a magyartanárok taní-

tottak helyzetkomikum, jellemkomikum és nyelvi humor fogalmai alatt az órákon, az bizony mind valósággá változott. A kacából visszaváltozott diákok, tanárok és színészek pedig megértették, hogy csakis így érdemes tanulni és tanítani, így érdemes alkotni, maguknak és másoknak örömet szerezve. Keserű Gyuri pedig Szegény Dzsoni és Árnika sikere után nem győzte fogadni a megérdemelt elismeréseket, és még most is ott áll a gratulálók sorfala előtt, ha azóta el nem ment misét vagy órát tartani.

Boldog Zoltán

Földrajzos aranyköpések – Tózsér Pál tanár úr gyűjtése

2018. 09. 17. – 9. C

Milyen folyamatból származik a Nap energiája? fotoszintézis
Milyen folyamatból származik a Nap energiája? melegből

2018. 09. 19. – 9. A

Milyen szerkezetű a Nap és a Föld? csonthéjas

2018. 09. 28. – 10. A

Nevez meg három várost az USA északkeleti partján található megalopolisból! Boston, Washington, Sydney

2018. 10. 1. – 9. C

Miből áll a bolygóközi anyag? iszap

2018. 10. 10. – 9. C

Az USA rakétakilövő bázisa hol található? Karthágó
Az USA rakétakilövő bázisa hol található? Olaszország
Az USA rakétakilövő bázisa hol található? Kuba

2018. 10. 10. – 10. A

Az iszlám két fő ága: mohamedán és afrikai
Az iszlám két fő ága: muszlim
Az iszlám két fő ága: békés és radikális
A legnépesebb muszlim ország: Mekka
Mi a foglalkozási szerkezet? Megmutatja, hogy a keresők milyen arányban melyik tudományágat választják.
A falvakat alaprajzuk szerint ilyen típusokba soroljuk: furulya, bokor, rács
Sorold fel a nagyvárosok szerkezetének részeit! nyomornegyed, villanegyed
Nevez meg három várost a japán mamutvárosok tagjai közül! Tokió és Nepál

2018. 10. 15. – 9. C

Mikor lehetséges napfogyatkozás? este
Mikor lehetséges napfogyatkozás? tavasszal

2018. 10. 24. – 9. A

A forgó mozgást végző Hold sebességét is ezekkel az adatokkal adjuk meg: fénysebesség
Mi az aszteroida? Jó nagy kőtömb, ami az űrben suhan.
Sorold fel az üstökös részeit! Mag, tóra, kromosz.

2018. 12. 5. – 10. A

Melyik folyó torkolatában fekszik Hamburg? Eufrátesz

2018. 12. 19. – 10. B

Belgium két nagy etnikuma: belgák.
Belgium két nagy etnikuma: baszkok és gavallérok.
Svédország legfontosabb ásványkincse: nincs.
Itt zajlott a „népek csatája”, és egyben híres szász vásárváros: Újvidék.
Katalán főváros: Párizs.

2019. 02. 28. – 10. B

Koszovót ez a népcsoport lakja (több mint 90%-ban): koszkok
Nevez meg három települést Kárpátalja területéről! Bukarest

HAJLÉKTALAN JÉZUS

— Az együttérzés szobra —

Lackfi János:

A hajlékkészítés zsoltára (részlet)

Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk érte, megérdemljük, és ezt most minden beképzeltség nélkül mondom.
Uram, te odaheveredsz az utcalányok mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket, pedig valaki benézhet az utcáról, és mit lát, Isten a bordélyban, ez rettenetes szalagcím, ennek nem tehetsz ki minket, vajon gondoltál erre, hogy honnan jössz, hová tartozol, hozzánk tartozol, tartozol nekünk, erre azoknak a szemérmetlen szerencsétleneknek a vállát simítod, mintha a koszos porontyaid lennének, és a csuda egye meg, még csak nem is azon járatod az eszedet, amin mi járatnánk hasonló helyzetben, csupa szívjóság vagy meg részvét, hát meddig mész még el, azt mondd meg, Uram, meddig, mert mi kezdünk torkig lenni a te végtelen jószággoddal! Csak egy kicsit lennél esendőbb, csak egy kicsit gondolnál a látszatra meg az illendőség re, de nem, fűtyülsz az egész renomédra, amit olyan kinkeservesen építgettünk évezredek óta kártyalapokból. És odadőlsz az utcapadra, a koszba, a hajléktalan mellé, és eszünkbe juttatod, hogy nálunk pince-padlás teli van cuccokkal, ő meg két szatyorban hordja az életét, hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet, és idegesek vagyunk, ha nem szállítják el azonnal a szép kis házunk elől, ő meg a mi szemetünkben él, megpróbál eltakartani utánunk, lám, mekkora mocskot hagyunk a Föld nevű táncteremben, mennyi maradékot hajigálunk ki fene nagy jó módunkban.

Az eredeti megjelenés és a teljes vers helye:
<https://www.magyarurir.hu/hirek/lackfi-janos-hajlekkeszites-zsoltara2>

„AZT MONDJÁK, ŐK A HÁROM KIRÁLY!”

„SZAMÁRSÁG
FELADNI A
REMÉNYT.
AZONKÍVÜL
BŰN IS, AZT
HISZEM.”

E. HEMINGWAY

k é p e s l a p

